

[Løvig Simonsen]

ved bibringer man befolkningen nogle større oplevelser, end den har i dag.

Vi mener også, det er vigtigt, at vi får en besøgstjeneste. Det var det, fru Dorte Bennedsen nævnte, da hun talte om naturvejledere. Fru Inger Stilling Pedersen har fuldkommen ret, når hun taler om sine børn, der er spejdere og igennem deres arbejde har fået et forhold til naturen og respekt for naturen. Det ville være rart, hvis andre kunne få den samme opfattelse. Den kommer ikke af sig selv.

Det var naturligt for os, da vi var børn, for da havde vi let adgang til den danske natur, det var en del af vores hverdag, enten vi nu boede i by eller på land, for da var afstandene ikke så store. Vi vidste godt, hvad der foregik på landet, og vi vidste også godt, på hvilke betingelser naturen voksede og udviklede sig.

Sådan forholder det sig ikke i dag for mange børn og unge i storbyerne. De har et helt andet forhold dertil, hvis de i det hele taget har et forhold dertil. Og når man ikke har et forhold til noget, kan man nemt ødelægge det, ikke fordi man vil ødelægge, men fordi man intet kendskab har til forholdene.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi også tager denne dimension med i betragtning, når vi taler om naturparker. Der skal selvfølgelig i disse naturparker være støttepunkter, hvor man kan få den fornødne vejledning, hvor man kan få den fornødne forståelse, hvor man kan få det fornødne kendskab og dermed få den respekt for naturen, som er en del af vores holdning.

En del af storbyens unges og børns forhold til naturen i dag er meget ofte kendetegnet af, hvad de får igennem fjernsyn eller radio. Det er ikke noget selvoplevet. Der er enkelte steder, hvor vi prøver på at gøre det, forsøgscenteret Lejre og andre steder, hvor vi lægger op til, at det primære i et sådant ophold er at komme i kontakt med naturen og få noget at vide derom, men andre steder forholder det sig ikke sådan.

Et tredje element skal også indgå. Uanset om man kan lide det eller ikke lide det, er det givet, at vi får øget fritid, og i den vil der blive et pres på fritidsaktiviteter, og dermed vil der givet blive et øget pres på vores naturområder. Det kan vores naturområder ikke holde til, ikke sådan som det forholder sig i dag i hvert tilfælde, og derfor er det vig-

tigt, at vi får spredt nogle af disse aktiviteter. Det kan vi bedre gøre, når vi har nogle naturparker med støttepunkter, og hvor der er planlagt på en sådan måde, at det, der er fredet af hensyn til vores flora og fauna, er forbeholdt dyrene, fuglene og floraen, men på andre områder kan vi lempe, og dér har vi et større bagland at tage af.

Jeg tror faktisk, at de tanker, jeg skitserer her, er i klar forlængelse af det, miljøministeren gav udtryk for. Jeg må selvfølgelig beklage det, hvis vi ikke i vores forslag har tydeliggjort det, men jeg må også sige, at vi har næsten alle sammen i miljøudvalget været ude at se på tingene, og derfor skulle der i hvert fald ikke være nogen i miljøudvalget, der var uvidende om, at naturparker ikke var nogle friserede, kommunale parker, men derimod noget, som kunne fungere i en helhed, og hvor der var taget hensyn først og fremmest til naturen, og hvor der var givet plads for de friluftaktiviteter, det område nu engang kunne klare.

Ministeren siger: er det således, at det er friluftslivet, der er i højsædet? Det har jeg faktisk svaret på: nej, det er det ikke. Det er naturen, der er i højsædet. Det fremgår også af det, vi har skrevet i forslaget. Vi siger: det er ikke et spørgsmål om at erstatte de nuværende fredninger. Det er et spørgsmål om at prøve at fylde hullerne i fredningerne ud.

Det er heller ikke sådan, at beskyttelse og friluftsliv er ligeværdige, slet ikke. Men det kan godt tænkes, at i nogle områder er det hensynet til friluftslivet, der får overvægt. Der ligger f.eks. et stort område omkring København. Jeg kan ikke undlade at gøre ministeren opmærksom på, at da vi havde debatten om naturgenopretning, var ministeren så venlig at gøre opmærksom på, at ministeren på sin tur til Malaysia var stødt på naturparker. Jeg kan så fortælle ministeren, at de findes også i Indonesien og på Fiji, hvor jeg har været. Det, der var det væsentlige i den sammenhæng, var ikke, hvor vi har været, men at vi på Vestamager måske havde et område, som egnede sig til naturpark.

Der har bestemt ikke været tale om, at man skulle prøve på at mindske beskyttelsen af fuglelivet derude. Det har været formålet at prøve på at lave en plan, som gav plads til beskyttelsen af fuglene og floraen, men også gav muligheder for de naturoplevelser, som det område rummer, men selvfølgelig ikke